

РЕШЕНИЕ

№ 2266

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 28.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **494** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба Г. Г. К. ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ч.- съдебен адрес – [населено място], [улица], тел. 0884 35 32 81, срещу ЗППАМ № 228 з- 1135 /25.12.2023г., издадена от ст. полицаи – група ООР, сектор ОП при 04 РУ- СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. "б" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Фактичката обстановка в заповедта не отразявала случилото се в действителност, тъй като видно от АУАН, жалбоподателят е бил тестван с техническо средство, което не било описано в оспорения ИАА. Мотивите в заповедта били неясни, което се приравнявало на липса на такива. В заповедта не била посочена и датата на извършеното нарушение. В заключение, не е спазено изискването на чл. 59, ал.2 ,т. 4 от АПК, тъй като липсват ясни фактически и правни съображения, което обосновава наличието на отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. Искане се отмяна на оспорената заповед. Заявява се претенция присъждане на направени по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят - Г. Г. К., редовно и своевременно призован, не

са явява. Същият се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Заявява претенция за присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – полицейски инспектор в ОПП при СДВР, издал процесната ЗППАМ не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ПАМ, е наложена на жалбоподателя Г. Г. К., затова че на 25. 12. 2023г. в 02,58 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], е управлявал лек автомобил БМВ Х 5 с рег. [рег.номер на МПС], негова собственост, като при извършената проверка на кръстовището на [улица] с ум. "Ч. М." водачът е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство АЛКОТЕСТ ДРЕГЕР 7510 с № А. 0143, като уредът е отчел концентрация на алкохол от 0,90 на хиляда. На водача е издаден и талон за медицинско изследване за УМБАЛ „Света А.“ – С. АД, като жалбоподателят се е явил и е дал кръв за кръвни проби

За извършеното нарушение по чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП е съставен АУАН/л. 11/.

При така установената фактическа обстановка ст. полицай – група ООР, сектор ОП при 04 РУ- СДВР е издал ЗППАМ № 228 з- 1135 /25.12.2023г., с която е посочил, че е налице хипотеза на управление на М. с концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда, като на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП на временно е отнето свидетелството за управление на МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца .

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, видно от която жалбоподателят нееднократно е наказван за извършвани различни нарушения по ЗДвП.

В съдебно производство, е представен и приет протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта /л.15/ както и протокол за повторно изследване/л.44/, извършено на 16.02.2024, като според последния - в изпратените за изследване проби кръв, взети от Г. Г. К. се доказало етилов алкохол в количество от 2,22 на хиляда.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни

лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи /лист 25 от делото/, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МРВ и СДВР. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР/ приложена по делото/ са оправомощени длъжностните лица, в това число полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т.1 от ЗМВР в секторите „ОП“ в районните управления при СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от ст. полицай, сектор „ОП“ при 04 РУ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че оспорената ЗППАМ не е мотивирана. Съгласно ТР №16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган

налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата – управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил БМВ Х 5 с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, като се е позовал на съставения АУАН.

В случая, безспорно е доказано управление на МПС с концентрация на алкохол над 0,5 промила от жалбоподателя. И това е видно, както от показанията на техническото средство / преминало последваща проверка, калибрирано/, така и от извършените впоследствие химически изследвания.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на алкохол да управляват МПС - в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноски.

Ответникът не претендира разноски и няма доказателства да е направил такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Г. Г. К. ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ч.- съдебен адрес – [населено място], [улица], тел. 0884 35 32 81, срещу ЗППАМ № 228 з- 1135 /25.12.2023г., издадена от ст. полицаи – група ООР, сектор ОП при 04 РУ- СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. "б" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: